

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/13/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718010257
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8718010257.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.07.2019, v trestnej veci obžalovaného MUDr. Q. Y., pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/38/2018 zo dňa 26.09.2018 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e v napadnutom rozsudku výrok o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovanému MUDr. Q. Y.I, nar. XX.XX.XXXX v V.,
trvale bytom V., ul.
Q. č. XXXX/X,

u k l a d á :

Podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona trest odňatia slobody na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu výkon trestu podmienčne o d k l a d á a zároveň u k l a d á probačný dohľad nad jeho správaním.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona u r č u j e skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. i/ Trestného zákona u k l a d á povinnosť zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad zo dňa 26.09.2018 sp. zn. 5T/38/2018 uznal obž. MUDr. Q. Y. za vinného zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., ktorý spáchal tak, že

- od bližšie nezistených hodín dňa 03.12.2016 do najmenej 08:30 hod. dňa 06.12.2016 v Poprade v uzamknutej plechovej pokladničke o rozmeroch 25,5cm x 17,5cm x 10cm s nalepeným papierovým štítkom a označením OV-SZD Poprad, inventárne č. 1010, držal krátku strelnú zbraň, česko-slovenskú samonabíjaciu pištoľ ČZ, model 70, kalibru 7,65mm Browning, výrobného čísla 617136, ktorú si

zadovážil a držal napriek tomu, že povolenie na jej držanie nemal, pričom uzamknutú pokladničku so zbraňou dňa 06.12.2016 v čase okolo 04:00 hod. v Poprade, na ulici Komenského č. 20, ponechal pod schodmi v zadnej časti združeného objektu Pošty, neštátnej ambulancie a predajne Farby - Laky, kde ju v čase okolo 08:30 hod. našiel Q. B. z Popradu, ktorý ju o 9:50 hod. odovzdal privolanej policajnej hliadke Obvodného oddelenia PZ Poprad.

Za to mu súd uložil:

Podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu výkon trestu podmienene odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad jeho správaním.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu vo výmere 3 rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Trestného zákona mu uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediáčnym úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Po vyhlásení rozsudku, odôvodnení, poučení o opravnom prostriedku obžalovaný priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie. Odvolanie smeruje proti výroku o vine a výroku o treste. Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 06.02.2019. Obhajca v prvom rade namieta, že súd nepostupoval dôsledne podľa § 238 ods. 1 Tr. por. pri preskúmvaní obžaloby, pretože obžaloba nespĺňala základné náležitosti podľa § 235 Tr. por. Absentuje presné označenie skutku, pre ktorý je obvinený stíhaný, ďalej všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, najmä objektívna stránka a subjektívna stránka a odôvodnenie obžalobného návrhu postráda hodnotenie obhajoby obžalovaného, právne úvahy, ktorými sa prokurátor spravoval. V dôsledku týchto chýb išlo o nepreskúmateľnú obžalobu pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť. Podľa názoru obhajoby, absentuje presné opísanie skutočnosti, ako bola údajná zbraň v uzamknutej skrinke zabalená, t. j. že bola zabalená do reflexnej vesty vo vrecúšku, pričom na prvý pohľad nebolo možné zistiť, čo sa vo vrecúšku nachádza. Absentuje opísanie skutočnosti ako, kedy, akým spôsobom predmetnú zbraň si údajne zadovážil. Skutková veta je nezrozumiteľná. Skutok, ktorého súčasťou je držba, je aj zadováženie zbrane a následne konštatuje, že trestný čin spáchal iba tým, že predmetnú zbraň výlučne držal, čím znenie obžaloby, najmä jej skutkovej vety, je zmätočne vnútorne protirečivé.

K samotnej držbe zdôrazňuje, že v odôvodnení absentuje objektívna stránka, pretože nie je špecifikovaný spôsob držby a zadováženia predmetnej zbrane. O presnom a skutočnom obsahu vrecúška sa dozvedel až na policajnej stanici, kde poverený príslušník PZ podvihol predmetné vrecúško a v jeho vnútri, v spodnej časti sa nachádzal predmet, ktorý príslušník PZ identifikoval voľným okom na mieste ako zbraň. Okrem toho absentuje popísanie subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu. Obžaloba, podľa názoru obhajcu, obsahuje iba rekapituláciu výpovedí. Nijako tieto výpovede nehodnotí, nedáva tam žiadne vlastné právne či skutkové úvahy viažúce sa k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty predmetného trestného činu.

Namieta, že podstatnou chybou v konaní je nepripojenie trestného spisu vo veci krádeže strelnej zbrane. Súd prvého stupňa nepripojil ani meritórne rozhodnutie vo veci krádeže zbrane, ktorej nelegálna držba sa mu kladie za vinu, pričom táto krádež časovo predchádzala skutku, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu. Vyšetrením bolo preukázané, že vozidlo Fiat Punto, ktorého je držiteľom, pravidelne užíval aj X. S.. K tomuto vozidlu mal kľúče aj v čase spáchania skutku, pričom mal kľúče aj od garáže, kde vozidlo parkoval. Vyšetrením bolo preukázané, že toto vozidlo použil X. S., V. R., U. V. na návštevu u Ing. X. E., ktorá prebehla koncom novembra 2016. Počas tejto návštevy tieto osoby, vrátane X. S., predmetnú zbraň chytali do rúk. Po odchode svedkov svedkyňa E. zistila, že jej chýba predmetná zbraň, ktorú všetci zúčastnení chytali do rúk, a preto kontaktovala políciu. Začalo sa vo veci trestné konanie. Práve táto zbraň sa ocitla v jeho motorovom vozidle. Neskôr sa ukázalo, že je to zbraň, ktorej vlastníkom je Ing. X. E., a preto zbraň jej bola vrátená. Bolo potrebné v tomto konaní zistiť okolnosti, za akých sa predmetná zbraň ocitla v jeho motorovom vozidle, kto tam túto zbraň uložil, o čom obžalovaný nevedel.

Obžalovaný naďalej tvrdí, že nevie, čo sa vo vrecúšku s reflexnou vestou nachádza. Jednoznačne sa o tom dozvedel až na policajnej stanici.

Obhajca zdôrazňuje, že obžalovanému sa kladie za vinu, že údajne si zadovážil zbraň, čo predpokladá aktívne konanie. V tejto súvislosti žiadne aktívne konanie preukázané nebolo. Nebolo v tomto konaní ani skúmané. Zdôrazňuje, že žiadne aktívne konanie k držbe predmetnej zbrane neuskutočnil, keďže nevedel, čo je obsahom vrecúška. Zbraň nikdy v ruke nedržel, čo sa preukázalo v konaní znaleckým skúmaním. Súd prvého stupňa sa touto časťou znaleckého posudku vôbec nezaoberal. Poukázal iba na tú časť, ktorá sa týka špáradla, ktoré so skutkom nijako nesúviselo.

Vo vzťahu k užívaniu motorového vozidla uviedol, že od 30.11.2016 do 03.12.2016, teda v období po odchode svedkov S., V. z domu svedkyne E. až do časového momentu, ktorý je určený v obžalobe ako začiatok skutku, sa vyjadril vo svojej výpovedi dňa 07.12.2016. Dňa 30.11.2016 nastupoval do služby. Aj toho dňa v doobedňajších hodinách si auto požičal S.. Vo večerných hodinách bol požiadaný príslušníkmi polície, či je ochotný sa s autom dostaviť na OKP Poprad. Obžalovaný s tým problém nemal. Večer okolo 21.00 hod. dobrovoľne sprístupnil policajtom auto, ktoré prezreli, no nič podozrivé v ňom nájdené nebolo. Od tej doby auto užíval iba obžalovaný, keďže S. bol asi 2 dni zadržaný na polícii. Po prepustení v piatok ho navštívil, klopal mu na okno, no keďže mal pacienta, tak sa mu nevenoval. Auto keď prezrel, tak nebolo uzamknuté. Večer sa stretli a opäť si požičal auto. Potom v sobotu S. okolo obeda opäť s jeho vedomím si požičal auto na krátko, maximálne na hodinu až dve. Tieto okolnosti, ako zdôrazňuje obhajca, práve odôvodňujú pripojenie trestného spisu týkajúceho sa krádeže, pretože v tomto trestnom spise by mala byť zadokumentovaná aj prehliadka vozidla potvrdzujúca, že žiaden podozrivý predmet sa vo vozidle nenašiel.

Ďalšou podstatnou chybou je nevypočutie X. S., ktorý je viac než dôvodne podozrivý, že uložil do vrečka s reflexnou vestou v jeho vozidle zbraň, ktorá bola dodatočne expertízne vyhodnotená ako strelná zbraň. S. by teda mohol potvrdiť, že v dňoch od 03.12. do 06.12. sa snažil s ním opätovne telefonicky obžalovaný spojiť, aby preveril, či daný predmet vo vrecúšku zabalený v reflexnej veste je jeho. V prípade jeho zápornej odpovede by bol nález tohto predmetu bezodkladne nahlásil príslušníkom PZ. S. mohol teda objasniť objektívnu aj subjektívnu stránku trestného činu. Súd opakovane neúspešne predvolával X. S. na hlavné pojednávanie. Súd hlavné pojednávanie konané dňa 02.07.2018 odročil za účelom predvedenia X. S. cestou OO PZ s použitím ustanovenia § 88 Tr. por., no podľa jeho vedomostí, nedal tohto svedka predviesť ani na druhé hlavné pojednávanie. Súd odmietol vykonať dôkaz výsluchom tohto svedka a v rozsudku sa vysporiadal tým, že okolnosti bolo možné zistiť aj z vyššie uvedených vykonaných dôkazov, teda z výpovede svedkyne E. a R.. Súd neuviedol okolnosti, pre ktoré by nebolo potrebné vypočuť aj svedka X. S.. Svedok S. bol kľúčový svedok a mal nezameniteľné postavenie pre objasnenie celej veci. Samotná skutočnosť, že X. S. v rozhodnom čase sa nachádzal vo vyšetrovacej väzbe v Nemecku, nebola rozhodujúca, pretože výsluch svedka sa mohol uskutočniť aj neskôr. V súvislosti s nepripojením spisu a nevykonaním výsluchu svedka malo dôjsť k porušeniu práva na obhajobu obžalovaného a k znemožneniu riadneho objasnenia veci. V súčasnej dobe už X. S. mal byť prepustený a zdržiavať sa v Poprade.

Obhajca namieta nesprávnosť skutkovej vety a zdôrazňuje, že predmetnú zbraň si obžalovaný nezadovážil. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akým konkrétnym konaním si mal zadovážiť túto zbraň. Zdôraznil, že obžalovaný nevyvinul žiadne aktívne konanie smerom k získaniu akejkoľvek zbrane. Obhajca konštatuje, že obžalovaný síce bol držiteľom zbrojného preukazu typu D, teda na držanie zbraní na poľovné účely, no počas celej doby platnosti nikdy nepoužil a ani aktívne nevyužíval zbrane, nejavil záujem pre nedostatok voľného času.

V konaní došlo k vážnym pochybnostiam, pretože v rozsudku súd konštatuje, že skutok mohol spáchať pod vplyvom drog. K takémuto konštatovaniu sa súd uchýlil napriek tomu, že zo žiadneho dôkazu v prípravnom konaní ani pred súdom takýto záver nevyplýval. Súd uviedol túto skutočnosť, že napriek tomu, že zo znaleckých posudkov kriminalisticko-expertízneho ústavu vyplynulo, že prítomnosť omamných a psychotropných látok u neho zistená nebola. Existujú tak vážne pochybnosti o správnosti skutkových zistení súdu ohľadne objektívnej stránky. Existuje rozpor medzi ústnym vyhlásením rozsudku a jeho písomným vyhotovením.

Následne obhajca rozvíja úvahu o zásade subsidiarity trestnej represie. Namieta, že súd prvého stupňa mal aplikovať zásadu ultima ratio a zdôraznil, že zásadu subsidiarity trestnej represie je možné

spoľahlivo vyvodíť z ustanovenia § 280 ods. 2 Tr. por., ktorý obsahuje pojem trestný čin, teda prečin aj zločin, neobmedzuje sa iba na prečiny a obligatórne ukladá súdu postúpenie veci v prípade, ak žalovaný skutok je priestupok. Aj samotný Trestný poriadok predpokladá a uprednostňuje priestupkovú zodpovednosť pred trestnou zodpovednosťou a to pri všetkých trestných činoch. V tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 316/2011 rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/12/2014 zo dňa 15.4.2014, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 8Tdo/1219/2012 zo dňa 28.11.2012, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 8Tdo 611/2008 zo dňa 21.05.2008.

Obhajca obžalovaného namieta aj záver súdu, že obžalovaný bol držiteľom zbrojného preukazu skupiny A. Ide o zjavne nesprávne skutkové zistenie súdu. Nebol držiteľom zbrojného preukazu skupiny A (nosenie zbrane, streliva, na ochranu osoby a majetku), ale držiteľom zbrojného preukazu skupiny D (držanie zbrane a streliva na poľovné účely), čo bolo preukázané aj výpisom z informačného systému. Namieta závery súdu, že mal byť oboznámený nielen so zákonom o zbraniach a strelive, ale aj s obsahom vyhlášky č. 104/1984 Zb., ktorá v čase, kedy obžalovaný vykonal odbornú skúšku, už nebola účinná. Účinná ku dňu vykonania skúšky bola vyhláška č. 555/2003 Z. z. V tejto skutočnosti vidí, že došlo k podstatnej chybe konania. Súd riadne neobjasnil vec a jeho skutkové zistenia sú nesprávne. Vychádzal z nesprávneho skutkového zistenia a zdôrazňuje, že obžalovaný nikdy neskúšal, či ide o funkčnú zbraň. Súd preto nesprávne a nedostatočne vyhodnotil obranu obžalovaného. Zdôraznil, že nikdy nebol preukázaný jeho úmysel držať funkčnú strelnú zbraň. Zbraň nikdy nechytal, nepoužil, teda nemohol ani teoreticky vedieť, či ide o funkčnú krátku strelnú zbraň.

Obhajca obžalovaného namieta, že súd nevysvetľuje, na základe čoho dospel k záveru, že spáchal predmetný čin vo forme priameho úmyslu, hoci prokurátor a vyšetrovateľ jeho úmysel hodnotil ako nepriamy, s čím tiež nesúhlasí. Žiadnym z dôkazov nebola odôvodnená subjektívna stránka trestného činu, t. j. existencia priameho alebo nepriameho úmyslu držať funkčnú zbraň. Namieta rozpor medzi verejným vyhlásením rozsudku a jeho písomným vyhotovením, kde pri verejnom vyhlásení mal súd odôvodňovať spáchanie trestného činu s nepriamym úmyslom a v rozsudku konštatuje, že došlo k spáchaniu skutku s priamym úmyslom. Zdôraznil, že vo vozidle obžalovaného sa vyskytla bez jeho pričinenia. Išlo o náhodný nález predmetu. Vzniknutý protiprávny stav neudržiaval aj preto, že ako nálezca tohto predmetu bezodkladne kontaktoval osobu domnelého vlastníka tohto predmetu X. S., ktorý jeho vozidlo v rozhodnom čase rovnako užíval s jeho povolením. Kontakt s domnelým vlastníkom sa napriek výraznej snahe nepodarilo z objektívnych príčin, ktoré opísal vo svojich výpovediach, nadviazať. O X. S. mal vedomosť, že pôsobil v bezpečnostnej službe, pri ktorej mohol prichádzať do kontaktu so zbraňami, preto sa snažil vrátiť tento predmet jeho domnelému vlastníkovi. Z tohto dôvodu, že predmet nedokázal a nemohol jednoznačne identifikovať ako zbraň, nepodával hlásenie príslušníkovi Policajného zboru. Podľa názoru obhajcu, samotné správanie obžalovaného zdôrazňuje absenciu subjektívnej stránky trestného činu. Predmetnú skrinku nezatajoval, riadne zabezpečenú uložil na miesto, kde bola snímaná bezpečnostnými kamerami. Po tom, čo z tohto miesta zmizla a dozvedel sa, že bola odnesená na políciu, sám bezodkladne dobrovoľne sa prihlásil. Poskytol kľúč príslušníkovi PZ, ktorý ju otvoril. Po otvorení skrinky nebolo bezprostredne jasné, že sa v nej nachádza zbraň. Až príslušník PZ identifikoval, že jedná sa o zbraň. Dobrovoľne sprístupnil svoje nebytové priestory aj motorové vozidlo, ktoré bolo dvakrát prehľadávané príslušníkmi OR PZ a to s negatívnym výsledkom. S ohľadom na toto konanie nemožno hovoriť z materiálneho hľadiska o nelegálnej držbe zbrane. Súd držbu zbrane z materiálneho hľadiska a okolnosti, ktoré s touto držbou súviseli, vrátane dĺžky tejto držby, rovnako neskúmal, že priestupkom je aj neohlásenie nájdenej zbrane príslušníkovi PZ. Skúmanie tohto aspektu nálezu zbrane, a aspektu držby hoc nelegálnej zbrane, ktoré tejto držbe predchádzalo, bolo nevyhnutné, pretože rovnaké konanie mohlo a môže zakladať jeho priestupkovú zodpovednosť. Súd ani orgány činné v trestnom konaní nevysvetlili, prečo sa na uvedený skutok nevzťahuje § 69 ods. 1 písm. a/ alebo d/ Zákona o zbraniach a strelive, naopak uprednostnili prostriedok trestného práva.

Navrhol, aby krajský súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil. V prípade, ak by krajský súd tomuto návrhu nevyhovel, navrhol aby odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad a žalovaný skutok postúpil Okresnému riaditeľstvu PZ Poprad na prejednanie ako priestupok. V prípade, že krajský súd by nevyhovel ani jednému z eventúálnych návrhov, navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec Okresnému súdu Poprad na nové prejednanie a rozhodnutie.

Dňa 30.04.2019 obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu doručil súdu vyjadrenie, z ktorého vyplýva, že rozsudkom pri obdobných skutkových okolnostiach bolo rozhodnuté v prospech obžalovaného a bol spod obžaloby oslobodený. Ide o rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 3To/100/2011 zo dňa 01.03.2012. V jeho prípade však bol vydaný odsudzujúci rozsudok. Súd prvého stupňa pri obdobných skutkových okolnostiach prípadu prijal presne opačné právne závery, teda v neprospech obžalovaného. Následne dáva do súvislostí skutkové zistenia v trestnej vedenej na Krajskom súde v Žiline argumentačne s dôvodmi odvolania v jednotlivých bodoch. Zdôrazňuje, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal príčinami a cieľmi jeho konania, ktoré predchádzali jeho obvineniu. Súd vôbec nepovažoval za relevantnú dĺžku držby nájdenej zbrane, ktorá až neskôr bola identifikovaná ako funkčná strelná zbraň. Opätovne zdôraznil, že so zbraňou nemanipuloval. Neboli na nej nájdene žiadne jeho daktyloskopické stopy, čo v zmysle citovaného rozsudku vylučuje manipuláciu a dlhšiu držbu tejto zbrane. V závere zdôraznil, že išlo o nález cudzej veci, ktorú sa snažil vrátiť domnelému vlastníkovi. Prílohou tohto vyjadrenia je aj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/100/2011.

Na základe riadne a včas podaného odvolania preskúmal krajský súd podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je iba v časti dôvodné a to vo vzťahu k výroku o treste.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí podrobne rozobral jednotlivé dôkazné prostriedky a skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazných prostriedkov.

K samotnej argumentácii odvolateľa krajský súd musí konštatovať, že nejde o nové skutočnosti. Tieto skutočnosti boli prednášané už v štádiu dokazovania na hlavných pojednávaniach. Odvolateľ namietal skutkovú vetu, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so spôsobom držby a zadováženia zbrane. Tu je potrebné uviesť, že aj keď skutok v časti tak, ako bol ustálený, obsahuje aj pojem „zadovážil“, no tento skutok zdôrazňuje, že držal bez povolenia na jej držanie zbraň. Tomuto skutku zodpovedá následne právna veta, ktorá jednoznačne špecifikuje konanie obžalovaného ako držbu strelnej zbrane bez povolenia. Obhajoba namietala, že súd prvého stupňa sa nezaoberal okolnosťami, za ktorých sa zbraň dostala do motorového vozidla, ktorého vlastníkom je obžalovaný. Zdôraznil, že bolo potrebné minimálne pripojiť trestný spis týkajúci sa objasňovania predmetnej krádeže zbrane. Z pohľadu krajského súdu, takýto úkon je nadbytočný, pretože pri držbe zbrane nie je podstatný spôsob, akým sa zbraň dostala do dispozície obžalovaného.

Obhajoba namietala, že obžalovaný nevyvíjal žiadnu aktívnu činnosť smerujúcu k získaniu zbrane. K tomu krajský súd poznamenáva, že obžalovanému je kladené za vinu držanie tejto zbrane po tom, čo sa dostala do jeho dispozície.

Počas celého prípravného konania ako aj na hlavnom pojednávaní obžalovaný zdôrazňoval, že on nemal vedomosť, že ide o zbraň a o tom sa dozvedel až na policajnej stanici. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na výpoveď svedka Q. B., ktorý jednoznačne potvrdil, že obžalovaný po tom, keď bol požiadaný, aby mu dal kľúč od skrinky, obžalovaný mu ten kľúč vydal, on skrinku otvoril, videl vestu a pod ňou pištoľ. Obžalovaného sa spýtal, či pozná obsah skrinky. Obžalovaný mu povedal, že áno, že je tam pištoľ, ktorú našiel niekde pri garážach, ako aj to, že pištoľ nie je jeho, aj keď je držiteľom zbrojného preukazu. Táto výpoveď jednoznačne vyvracia obranu obžalovaného, ktorý sa snažil navodiť situáciu, že nevedel, o aký predmet sa jedná a stále zdôrazňoval, že neskôr sa dozvedel, že ide o zbraň.

Obžalovaný v rámci svojich námietok zdôrazňoval, že bol požiadaný príslušníkmi polície, aby sa dostavil na OKP Poprad. Večer okolo 21.00 hod. dobrovoľne sprístupnil auto policajtom, ktorí ho prezreli, no nič podozrivé v ňom nájdene nebolo. Krajský súd k tomu musí uviesť, že už v tejto situácii, keď policajti hľadali nejaký predmet, už táto situácia musela evokovať u obžalovaného, po nájdení zbrane, že práve to môže byť tým predmetom, ktorý bol hľadaný pri prehliadke motorového vozidla.

Podľa názoru krajského súdu, nemožno akceptovať tvrdenia obžalovaného, že po tom, čo predmet pripomínajúci zbraň našiel, snažil sa kontaktovať svedka S., aby si vyjasnil, či náhodou on nie je vlastníkom tejto zbrane. Takáto obrana obžalovaného z pohľadu krajského súdu je účelová a prejavuje

sa v nej výrazná snaha zbaviť sa trestnej zodpovednosti. Ako nálezca zbrane mal postupovať tak, ako to ustanovuje § 63 Zákona o zbraniach a strelive č. 190/2003 Zb., kde zákon jednoznačne zdôrazňuje, že každý, kto nájde zbraň, či už kategórie A, B, C, alebo strelivo do týchto zbraní, je povinný neodkladne oznámiť ich nález príslušníkovi Policajného zboru. Už zo samotného tohto ustanovenia vyplýva, že prvoradou povinnosťou každého občana, bez ohľadu na to, či je držiteľom zbrojného preukazu alebo nie, je takýto nález ohlásiť, nie pátrať po vlastníčkovi zbrane. Ani samé nakladanie so zbraňou obžalovaným nesvedčí o tom, že by hľadal domnelého vlastníka, pretože tak nebezpečný predmet, aj keď uložil do uzamknutej skrinky, odložil ho mimo svojej kontroly do priestoru, kde sa dostala do dispozície tretích osôb, o čom svedčí samotný nález a následné odovzdanie skrinky so zbraňou na políciu.

Obhajoba poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/12/2014. Tu je potrebné uviesť, že ide o rozhodnutie v jednotlivých veciach, nie o záväzné stanovisko. Týka sa iného prípadu, pri ktorom boli diametrálne odlišné podmienky, ako v prípade, ktorý je prejednávaný.

Na základe týchto skutočností súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí sa správne vysporiadal s obranou obžalovaného a dospel k správnej právnej závere, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák.

Po takto ustálených právnych kvalifikáciách krajský súd k argumentácii obhajoby v rámci odvolania, že konanie obžalovaného mohlo byť právne kvalifikované ako priestupok, dodáva, že po tom, čo súd ustálil, že konanie obžalovaného napĺňa pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu, neprichádza do úvahy, aby bol použitý materiálny korektív tak, ako to naznačuje obhajoba v rámci svojej argumentácie. Materiálny korektív je možno použiť iba pri trestnom stíhaní vedenom pre prečin tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu sa riadil zásadami pre ukládanie trestu a to vyjadrenými v § 34 Tr. zák. Súd prvého stupňa zisťoval tak poľahčujúce ako aj priťažujúce okolnosti a dospel k záveru, že nezistil priťažujúce okolnosti. Na druhej strane, krajský súd zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., t. z., že viedol obžalovaný pred spáchaním skutku riadny život. Rovnako ako súd prvého stupňa, aj krajský súd dospel k záveru, že účel trestu u obžalovaného je možno dosiahnuť trestom odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, teda v trvaní 3 rokov. Vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho doterajší bezúhonný život, krajský súd určil skúšobnú dobu na 3 roky s probačným dohľadom nad jeho správaním.

Medzičasom, keď došlo k vyhláseniu rozsudku súdu prvého stupňa a v čase, kedy rozhodoval krajský súd o odvolaní obžalovaného, došlo k novelizácii Trestného zákona a v ustanovení § 51 ods. 9 Tr. zák. boli upravené podmienky pre uloženie povinnosti spočívajúcej v príkaze sa podrobiť v súčasnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, upresnené tak, že možno uložiť túto povinnosť iba po predchádzajúcom vyžiadaní správy od probačného a mediačného úradníka o vhodnosti jej uloženia, ak vhodnosť tejto povinnosti nevyplýva z odborného vyjadrenia alebo zo znaleckého posudku.

Krajský súd vzhľadom na tú skutočnosť, že správa probačného a mediačného úradníka nebola zabezpečená, rovnako vhodnosť takejto povinnosti nevyplývala z odborného vyjadrenia, uložil obligatórne pri probačnom dohľade povinnosť obžalovanému zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste a upravil povinnosť, ktorú obligatórne je potrebné pri podmienčnom odložení výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom uložiť.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.